



Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

Діяти з усією старанністю

Ми повинні навчитися своєму обов'язку від Господа, а потім діяти з усією старанністю, ніколи не лінуватися і не байдикувати.

Брати, я вдячний за можливість бути з вами цього вечора. Я відчуваю смирення, знаючи про ваше віддане служіння у священстві. Я говоритиму з вами цього вечора про старанність у Господньому служінні. На це мене надихнули нещодавні події.

Одна з них—моє ретельне вивчення чудової нової брошури для Ааронового священства, про яку говорив брат Девід Л. Бек. Вона називається *Мій обов'язок перед Богом*. Читаючи й розмірковуючи над тим, що мають робити молоді чоловіки і якими вони мають завдяки їй ставати, я усвідомив: це те, що пообіцяв Президент Бригам Янг носіям священства, які є старанними упродовж усього свого життя: “Чоловік, який має священство і продовжує бути вірним своєму покликанню, який невпинно і з задоволенням виконує те, що Бог вимагає від нього, і йде життям, виконуючи всі свої обов'язки, забезпечить собі не лише привілей отримувати, але й знати як отримувати те, що від Бога, щоб міг він постійно знати Божі задуми”¹.

Кілька тижнів тому я побачив, як один недавно висвячений диякон вже став на цей шлях старанності. Батько цього диякона показав мені діаграму, яку зробив його син; на ній було вказано кожний ряд у їхній каплиці, кількість рядів, що припадають на кожного диякона, який буде допомагати у рознесенні причастя, і їхній маршрут у каплиці під час рознесення причастя членам Церкви. Ми з цим батьком посміхнулися, подумавши, що цей хлопець, без будь-якого

прохання, склав план, аби бути впевненим, що він успішно виконає своє служіння у священстві.

Я розпізнав у його старанності зразок поведінки, якої навчає нова брошура *Обов'язок перед Богом*. Ось цей зразок: дізнатися, що Господь чекає від тебе, скласти план, як це виконати, діяти за своїм планом зі старанністю, а потім розповісти іншим, як твій досвід змінив тебе і благословив інших.

Той диякон склав діаграму, аби бути впевненим, що він зможе виконати те, до чого його покликав Господь. На самому початку його служіння у священстві Господь навчив його невпинно і з задоволенням “викону[вати] те, що Бог вимагає від нього”².

Інша подія, яка надихнула мене говорити вам цього вечора про старанність,—це спостереження за одним чоловіком, який у цьому житті вже завершує своє служіння у священстві. Він був двічі єпископом. Уперше його покликали єпископом ще у молодому віці, задовго до того, як я зустрів його. Тепер він був у похилому віці, вдруге звільнений від покликання єпископа. Фізичні сили дедалі



більше покидали його, і йому вже було дуже важко виконувати будь-яке служіння у священстві.

І все ж він мав план, щоб діяти зі старанністю. Кожної неділі, коли в нього були сили приїхати до церкви, він сідав у найближчому ряду до дверей, через які більшість людей заходили на причасні збори. Він приїздив до церкви рано, щоб те місце ще ніхто не зайняв. Кожна людина, яка заходила в зал, могла зустріти його погляд, в якому була любов і привітність, так само, як це було тоді, коли він сидів на подіумі, служачи єпископом. Його ставлення зігрівало і надихало нас, бо ми знали, яку ціну він платив, щоб служити. Його служіння єпископом закінчилося; його служіння у священстві не має кінця.

Ви бачили й бачите такі приклади великих слуг у священстві. Сьогодні я спробую розповісти вам про те, що дізнався про них. І почну з того, що вони дізнавалися про те, кому служать і для якої мети. Коли це знання укорінювалося в їхньому серці, відбувалися великі зміни.

По-перше, я буду говорити безпосередньо до молодих чоловіків, носіїв Ааронового священства. Ви ставатимете стараннішими, коли відчуватимете велич Божої довіри, яку Він має до вас. У цій брошурі *Обов'язок перед Богом* для вас є послання Першого Президентства. “Небесний Батько дуже довіряє тобі і впевнений у тобі. У Нього для тебе є важлива місія. Він допомагатиме тобі, якщо будеш звертатися до Нього в молитві, прислухатися до підказок Духа, дотримуватися заповідей та укладених завітів”³.

Іван Христитель повернувся на землю, щоб відновити священство, яке ви, молоді чоловіки, маєте. У нього були ключі Ааронового священства. Саме до Івана прийшов Ісус,



щоб охреститися. Іван знав, Хто його покликав. Він сказав Господу: “Я повинен хреститись від Тебе”⁴.

Іван знав, що Ааронове священство “володіє ключами священнослужіння ангелів, і євангелії покаювання, і хрищення зануренням для відпущення гріхів”, коли Господь послав його висвятити Джозефа Сміта і Олівера Каудері 15 травня 1829 року⁵. Він знав, Хто покликав його і для якої славетної мети він був посланий.

Ваше покликання у священстві дозволяє вам прислужувати причастя Господньої Останньої Вечері для членів Церкви сьогодні. Це—той самий привілей, який Спаситель дарував Дванадцятьом апостолам під час Свого земного служіння. Він знову дарував його, коли покликав дванадцятьох учнів після Свого Воскресіння, щоб вони вели Його Церкву.

Господь Сам, як написано в Книзі Мормона, запровадив символи Свого безкінечного жертвування і передав їх людям. Подумайте про Нього і про те, як Він вшановує вас, коли ви виконуєте служіння в Його священстві. Якщо ви пам'ятаєте про Нього, то вирішите виконувати те священне

служіння якнайкраще і настільки ж віддано, як це робив Він⁶.

Це може стати зразком у вашому житті, завдяки якому зростатиме ваше прагнення старанно виконувати кожне служіння у священстві, для якого Господь готує вас і до якого Він покличе вас. Ця рішучість допомагатиме вам підготуватися до отримання Мелхиседекового священства, яке в давнину називалося “Святим священством за чином Сина Божого”⁷.

А тепер я хочу звернутися до тих, кого було покликано і вшановано служити у Мелхиседековому священстві. Як і Ааронове священство, Мелхиседекове священство—це не просто довіра робити те, що робив би Господь. Воно—запрошення стати такими, як є Він. Ось Його обіцяння:

“Бо всіх, хто вірністю отримують ці два священства, про які Я говорив, і звеличують свої покликання, освячено Духом на оновлення їхніх тіл.

Вони стають синами Мойсея та Аарона, і сіменем Авраама, і церквою та царством, і обранцями Бога.

І також усі ті, хто приймає це священство, приймає Мене, каже Господь;

Бо той, хто приймає Моїх слуг, приймає Мене;

А той, хто приймає Мене, приймає Мого Батька;

А той, хто приймає Мого Батька, приймає царство Мого Батька; отже, усе, що має Мій Батько, буде дано йому”⁸.

За цим зразком усі носії священства отримують те славетне благословення. Є одне місце в Писаннях, де Господь дає для нас цей зразок; це 107-й розділ Учення і Завітів:

“Отже, нехай кожна людина вивчить свій обов'язок і діє у чині, на який її призначено, з усією старанністю.



Того, хто ледачий, не будуть вважати гідним вистояти, і того, хто не вивчає свій обов'язок і не показує себе гідним схвалення, не будуть вважати гідним вистояти. Саме так. Амінь”⁹.

Ми повинні навчитися своєму обов'язку від Господа, а потім діяти з усією старанністю, ніколи не лінуватися і не байдикувати. Цей зразок простий, але дотримуватися його не легко. Нас так легко збити з пуття. Перегляд щоденних новин може здаватися набагато цікавішим за вивчення навчального посібника для священства. Просто посидіти й розслабитися може бути набагато приємнішим, ніж домовлятися про відвідування тих, кому потрібне наше служіння у священстві.

Коли я відчуваю, що відкладаю свої обов'язки священства заради інших інтересів і коли моє тіло благає про відпочинок, я підбадьорюю себе словами: “Згадай про Нього!” Господь—наш досконалий приклад старанності в служінні у священстві. Він наш полководець. Він покликав нас. Він іде перед нами. Він вибрав нас, щоб ми йшли за Ним і вели з собою інших.

Цього вечора я згадую Його, і це зворушує моє серце. Це суботній вечір перед Великодньою неділею, коли ми згадуємо про Його Воскресіння. Я згадую Його приклад,

поданий у дні до Воскресіння.

Оскільки Він любив Свого Батька і нас, то віддав Себе на муки, які смертній людині не витримати. Він назвав нам дещо з того, чого від Нього вимагало те безкінечне жертвування. Ви пам'ятаєте ці слова:

“Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом—і Я хотів, щоб Я міг не пити з цієї гіркої чаші і відсахнутися—

Проте, слава нехай буде Батькові, і Я скуштував і закінчив Свої приготування для дітей людських”¹⁰.

З хреста на Голгофі Спаситель проголосив: “Звершилось!”¹¹ Потім Його дух залишив Його тіло і Його смертні останки були з любов'ю покладені в гробницю. Він дав нам урок тим, що здійснив у духовному світі упродовж трьох днів до Свого Воскресіння. Цей урок я завжди згадую, коли в мене виникає відчуття, що я закінчив якусь важку роботу в Його служінні і вже заслужив відпочинок.

Приклад Спасителя дає мені сміливість йти вперед. Його праця у

смертному житті закінчилась, але Він пішов у духовний світ з рішучістю продовжувати Свою славетну роботу, щоб спасати душі. Він організував роботу вірних духів для спасіння тих, хто міг стати причасниками милості, яка стала можливою завдяки Його спокутній жертві. Згадайте слова із 138 розділу Учення і Завітів:

“Але ось, з-посеред праведних Він організував Свої сили і призначив посланців, зодягнутих силою і повноваженням, і призначив їх йти й нести світло евангелії тим, хто були в темряві, саме всім духам людським; і таким чином евангелію проповідували мертвим.

І вибрані посланці пішли проголошувати прийнятний день Господа й оголошувати волю полоненим, яких було зв'язано, саме всім, хто покається у своїх гріхах і прийме евангелію”¹².

Завжди, коли ми згадуємо Його, стає легше не піддатися спокусі—захотіти відпочинку від нашої праці у священстві. Ми повинні сьогодні згадувати Його, бо ми тут, щоб навчитися своїх обов'язків і з рішучістю та всією старанністю робити те, що ми зобов'язалися робити. І завдяки Його прикладу ми будемо до кінця виконувати завдання, які Він дає нам у цьому житті, і будемо вірними у виконанні волі Його Батька завжди, як і Він.

Це Господня Церква. Він покликав нас і довірив нам, незважаючи на наші слабкості, про які Він знав. Він знав, які на нас чекали випробування. Завдяки вірному служінню і Його Спокуті ми можемо навчитися хотіти того, чого хоче Він, і бути такими, якими ми повинні бути, щоб благословляти тих, кому ми служимо заради Нього. Якщо ми служимо Йому достатньо довго і зі старанністю, ми змінимося. Ми зможемо стати ще більш схожими на Нього.

Я бачив прояв цього чуда в житті Його слуг. Я бачив це чудо кілька тижнів тому у вітальні одного відданого носія священства.

Я знав його ще дияконом, потім батьком, єпископом і членом президентства колу. Я впродовж десятиліть спостерігав, як він старанно служив у священстві Божим дітям.

Його сім'я збралася навколо нього у вітальні. Він посміхався, був у білій сорочці, костюмі і з краваткою. Я був здивований, бо прийшов туди тому, що мені сказали, що він проходить болісне лікування, яке вже не допомагає йому.

Він навіть посміхався, вітаючи мене так, як вітав сотні інших відвідувачів упродовж свого життя, служачи у священстві. Я прийшов допомогти йому у його випробуваннях, але, як це часто трапляється у служінні священства, допомогу і навчання отримав сам.

Ми сіли і повели приємну розмову. Він розказав мені, як його батько піклувався про мою матір, коли та помирала. Я не знав цього. Потім я усвідомив, що він ще хлопчиком навчився підтримувати людей від свого батька, старанного носія священства. Ця думка викликала в мене вдячність за часи, коли я брав своїх малих хлопчиків з собою на відвідування священства, щоб втішати і благословляти людей.

Прошло кілька хвилин, і він тихо сказав: “А доречно буде попросити тебе дати мені благословення?” Його колишній президент колу, з яким він прослужив багато років, помазав його голову олією, освяченою силою Мелхиседекового священства.

Коли я запечатував благословення, я дізнався через Святого Духа принаймні частину того, що Господь уже зробив для цього вірного носія священства. Він був чистий, його гріхи

було змито. Його характер було змінено, щоб він хотів того, чого хотів Спаситель. Він не боявся смерті. Бажанням його серця було жити, щоб служити своїй сім'ї та іншим дітям Небесного Батька, яким він потрібен.

Я вийшов у ніч, відчуючи вдячність за те, що побачив Господню доброту до Його непохитно старанних служителів у священстві. Він змінює їхні серця, щоб вони хотіли того, чого хоче Він, і діяли так, як діяв би Він.

А зараз я завершую свій виступ порадою служителю у Господньому священстві. Глибоко й старанно роздумуйте над Писаннями і словами живих пророків. Наполегливо у молитві шукайте Святого Духа, щоб Він відкрив вам природу Бога Батька і Його Улюбленого Сина. Благайте, щоб Дух показав вам Господнє бажання стосовно того, що вам треба зробити. Складіть план, щоб зробити це. Обіцяйте Йому бути слухняними. Дійте з рішучістю, поки не виконаєте все, що Він попросив. А потім молитесь, щоб подякувати за можливість служити і щоб знати, що ви можете робити далі.

Я свідчу, що наш Небесний Батько і Ісус Христос живі. Вони—воскреслі і прославлені істоти, Які люблять нас і наглядують за нами. Ключі священства були відновлені небесними посланцями через пророка Джозефа Сміта. Вони передалися через нерозривну лінію Президенту Томасу С. Монсону. Ці ключі тримає кожний із живих апостолів.

Я залишаю вам своє благословення, щоб ви могли відчути через Духа велич довіри і обіцянь, що ви їх отримали як висвячені служителі у священстві в істинній Господній Церкві, у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Бригам Янг* (1997), с. 128.
2. *Учення Президентів Церкви: Бригам Янг* (1997), с. 128.
3. *Мій обов'язок перед Богом: Для носіїв Ааронового священства* (брошура 2010), 5.
4. Матвій 3:14.
5. Див. Учення і Завіти 13.
6. Див. 3 Нефій 20:3–9.
7. Див. Учення і Завіти 107:3; див. також Аїма 13:1–9.
8. Учення і Завіти 84:33–38.
9. Учення і Завіти 107:99–100.
10. Учення і Завіти 19:16–19.
11. Іван 19:30.
12. Учення і Завіти 138:30–31.

